

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Benešovou ve věci

žalobkyně:

bytem

proti

žalovanému:

bytem

o výživné na manželku

takto:

- I.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 41 117,90 Kč v měsíčních splátkách po 3 000 Kč, splatných vždy do každého 15. dne v měsíci, počínaje měsícem následujícím po měsíci, v němž toto rozhodnutí nabude právní moci, s tím že nezaplacením, byť i jediné splátky řádně a včas, nastává splatnost celého dluhu.
- II.** V rozsahu, v němž žalobkyně požadovala výživné za dobu od 1. 1. 2024 do 1. 2. 2024 a za dobu od 9. 10. 2024, a dále v rozsahu, v němž žalobkyně požadovala za období od 2. 2. 2024 do 8. 10. 2024 výživné ve výši vyšší, než 41 117,90 Kč, se žaloba zamítá.
- III.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Okresního soudu v Teplicích dne 2. 2. 2024 se žalobkyně domáhala vůči žalovanému výživného na manželku ve výši 12 500 Kč měsíčně počínaje dnem 1. 1. 2024. Podle žalobkyně žalovaný pracuje jako řidič kamionu s příjmem okolo 25 000 Kč měsíčně a pobírá rovněž tzv. diety. Žalobkyně v podání ze dne 10. 6. 2024 (č. l. 14) doplnila, že pobírá starobní důchod ve výši 16 495 Kč měsíčně, vydává měsíčně 8 248 Kč na nájemné, 1 640 Kč měsíčně za

Shodu s prvopisem potvrzuje

elektrinu, 300 Kč měsíčně za plyn, 135 Kč měsíčně za televizní poplatek, dále platí pojištění bytu ve výši 1 000 Kč. Za léky na předpis hradí žalobkyně 400 Kč měsíčně, za pračku splácí 840 Kč měsíčně. Podle žaloby účastníci nemají žádný majetek. Podle žaloby žalovaný pracuje jako řidič a s dietami má měsíční příjem 75 000 Kč měsíčně. Podle žalobkyně žalovaný nadměrně utrácí, což se projevilo rovněž v tom, že si žalovaný pořídil druhé vozidlo za 160 000 Kč, ač již jedno vozidlo měl. Žalovaný podle žalobkyně často cestuje na zahraniční dovolené a zaplatil si drahého advokáta, kterému dal za rozvod 12 000 Kč. Žalobkyně požaduje polovinu mzdy žalovaného po odečtení diet.

2. Žalovaný namítal, že manželství účastníků bylo rozvedeno 28. 8. 2024. Žalovaný žalobou uplatněný nárok neuznává. Podle žalovaného jej žalobkyně vyhodila z bytu v Duchcově, přičemž v tomto bytu hradil většinu plateb žalovaný. Žalovanému nebylo umožněno vzít si z bytu ani osobní věci. Přesto žalovaný ještě po odstěhování platil poplatky s bytem spojené jako je TV, internet a telefon. Účastníci měli dvě vozidla, Peugeot 607 a Citroën C6. Žalobkyně si ponechala vozidlo Peugeot 607, které nadále využívá. Žalovaný postavil chatku na zahradě, kterou účastníci prodali za 350 000 Kč a peníze si rozdělili. Žalovaný si musel najít a kompletně zařídit nový byt, v němž žalovaný hradí nájemné ve výši 8 000 Kč (včetně poplatků za služby), elektrinu 1 000 Kč, internet a telefon ve výši 3 500 Kč měsíčně. Žalovaný sám splácí společnou půjčku účastníků ve výši 273 eur měsíčně.
3. Žalobkyně je občankou České republiky, žalovaný je občanem Slovenska. Oba účastníci mají obvyklý pobyt na území České republiky. Mezinárodní příslušnost k rozhodování vyplývá z článku 3 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 4/2009 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a o spolupráci ve věcech vyživovacích povinností, dle kterého je příslušný soud místa, v němž má odpůrce místo obvyklého pobytu. Rozhodným právem je pak dle článku 15 citovaného nařízení s odkazem na tzv. Haagský protokol z roku 23. listopadu 2007, právo státu, v němž má oprávněný místo obvyklého pobytu, tedy v daném případě právo české.
4. Z oddacího listu ze dne 29. 1. 2024 je patrné, že účastníci uzavřeli manželství dne 12. 4. 2008, přičemž oba účastníci vstupovali do manželství jako rozvedení.
5. Z rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 28. 8. 2024 č. j. 12 C 94/2024-29 (č. l. 28) vyplývá, že manželství účastníků bylo rozvedeno, přičemž právní moc rozsudku o rozvodu manželství účastníků nastala dne 8. 10. 2024. Důvodem pro rozvrat manželství shledal soud mimomanželský vztah manžela, který navázal v průběhu manželství a který k okamžiku rozhodnutí o rozvodu manželství trval.
6. Jak vyplývá z pracovní smlouvy ze dne 9. 5. 2017, žalovaný byl u společnosti [REDACTED] zaměstnán jako řidič na dobu neurčitou od 9. 5. 2017.
7. Podle zprávy společnosti [REDACTED] ze dne 3. 9. 2024 soud zjistil, že žalovaný pracuje u společnosti [REDACTED] jako řidič mezinárodní kamionové dopravy s hrubou měsíční mzdou ve výši 23 640 Kč.
8. Z potvrzení společnosti [REDACTED] o výši platu žalovaného za měsíce leden 2024 až září 2024 (č. l. 34 až 35) vyplývá, že průměrný čistý měsíční příjem žalovaného činil v období od 22 145,22 Kč měsíčně. Kromě čisté měsíční mzdy žalovaný pobíral rovněž cestovní náhrady v proměnlivé výši, která kolísala mezi 26 886 Kč a 39 729 Kč (v průměru dosahovala jejich výše 35 777,77 Kč měsíčně).
9. Ze smlouvy o spotřebitelském úvěru ze dne 14. 9. 2022 je zřejmé, že žalovaný uzavřel se společností UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. smlouvu, na základě níž mu byl poskytnut spotřebitelský úvěr ve výši 15 517,92 eur, který se žalovaný zavázal splácet v 96 měsíčních splátkách po 200,84 eur. Úvěr byl z větší části (13 517,92 eur) použit na splacení dřívějších úvěrů.

10. Ze smlouvy o spotřebitelském úvěru ze dne 14. 5. 2024 je zřejmé, že žalovaný uzavřel se společností UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s. smlouvu, na základě níž mu byl poskytnut spotřebitelský úvěr ve výši 4 050 eur, který se žalovaný zavázal splácet v 68 měsíčních splátkách po 72,30 eur.
11. Dle nájemní smlouvy ze dne 13. 1. 2024 uzavřené mezi [REDACTED] a žalovaným je žalovaný uživatelem bytu v Litvínově se sjednaným nájemným ve výši 6 100 Kč měsíčně. Zálohy na služby spojené s nájmem činí 1 200 Kč měsíčně. Žalovaný při jednání soudu doložil, že na nájem a zálohy na služby posílá pronajímateli měsíčně částku 8 000 Kč.
12. Z potvrzení o odchozích úhradách ze dne 27. 3. 2024 se podává, že žalobkyně uhradila částku 1 640 Kč, 300 Kč, 8 248 Kč jako platby spojené s pronájmem a užíváním bytu.
13. Podle pojištění domácnosti a občanské odpovědnosti se žalobkyně zavázala hradit roční pojistné ve výši 989 Kč.
14. Dle přílohy nájemní smlouvy ze dne 15. 1. 2024 je žalobkyně povinna zaplatit nájemné a platby za užívání bytu celkem ve výši celkem 8 284 Kč.
15. Ze smlouvy o spotřebitelském úvěru se podává, že žalobkyni byl společností Cofidis poskytnut úvěrový limit ve výši 10 000 Kč a současně byl žalobkyni poskytnut úvěr na koupi pračky ve výši 8 515 Kč s měsíční splátkou 840 Kč měsíčně. Žalobkyně uvedla, že půjčku si brala a úvěr čerpala až po odchodu manžela ze společné domácnosti.
16. Dle vyjádření 14. 1. 2022 žalobkyně hradila televizní poplatek ve výši 135 Kč měsíčně.
17. Jak se podává z dokladu o úhradě ze dne 11. 5. 2024, žalobkyně uhradila 924 Kč společnosti Vodafone.
18. Ze snímku telefonického bankovníctví ke dni 5. 6. 2024 soud zjistil, že žalobkyni je poskytován starobní důchod ve výši 16 495 Kč.
19. Na základě provedeného dokazování okresní soud zjistil, že manželství účastníků bylo uzavřeno dne 12. 4. 2008 a pravomocně bylo rozvedeno ke dni 8. 10. 2024 (dle doložky právní moci na rozsudku o rozvodu manželství). Původně společně užívaný společný nájemní byt účastníků v Duchcově žalovaný opustil koncem prosince 2023 a pronajal si vlastní nájemní byt v Litvínově. Žalobkyně nyní žije v Duchcově a žalovaný v Litvínově. Žalobkyně je starobní důchodkyní s příjmem 16 495 Kč měsíčně. Žalovaný je řidičem mezinárodní kamionové dopravy s hrubou mzdou ve výši 23 640 Kč měsíčně (což představuje 22 145 Kč čistého). Výše cestovních náhrad vyplácená žalobci v období od ledna do září 2024 činila v průměru 35 777,77 Kč měsíčně. Náklady účastníků na nájem bytu jsou přibližně stejné, a to přibližně 8 000 Kč měsíčně. Nad rámec běžných plateb žalovaný splácí dřívější úvěry čerpané za trvání manželství ve výši celkem 273 eur měsíčně, přičemž částka 200,84 eur připadá na dluhy z roku 2022, kdy účastníci vedli společnou domácnost, částka 72,30 eur již představuje splátku půjčky, kterou žalovaný čerpal až v květnu 2024. Mezi účastníky bylo nesporné, že oba úvěry splácí žalovaný.
20. Podle § 697 odst. 1 o. z., manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost v rozsahu, který oběma zajišťuje zásadně stejnou hmotnou a kulturní úroveň. Vyživovací povinnost mezi manželi předchází vyživovací povinnosti dítěte a rodičů.
21. Podle § 697 odst. 2 o. z. pro vyživovací povinnost mezi manžely jinak platí obecná ustanovení o výživném.
22. Podle § 913 odst. 1 o. z. pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného.

23. Podle § 913 odst. 2 o. z. při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlídně se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost.
24. Podle § 921 odst. 1 o. z. výživné se plní v pravidelných dávkách a je splatné vždy na měsíc dopředu, ledaže soud rozhodl jinak nebo se osoba výživou povinná dohodla s osobou oprávněnou jinak.
25. Podle § 922 odst. 1 část věty před středníkem o. z., výživné lze přiznat jen ode dne zahájení soudního řízení.
26. Cestovní náhrady jsou považovány za kvazi – příjem, který je účelově určen. Proto se cestovní náhrady započítávají do příjmu, a to zpravidla do výše 1/3 (např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 1790/21 ze dne 24. 8. 2021).
27. S ohledem na uvedené soud zohlednil cestovní náhrady, které za období od ledna do září 2024 činily v průměru 35 777,77 Kč měsíčně (322 000 Kč/9) v rozsahu 1/3 tj. 11 925,92 Kč.
28. Ve vztahu k požadavku zásadně stejné hmotné a kulturní úrovně Ústavní soud dovozuje: „Na požadavek stejného životního standardu obou manželů je nutno pohlížet s určitými korekcemi, když životní úroveň nelze posuzovat toliko ve vztahu k dosahovaným měsíčním příjmům, ale je třeba vzít v úvahu všechny majetkové a osobní poměry. Institut výživného mezi manžely pak plní určitou „dorovnávací“ funkci v případě, že by životní standard jednoho z manželů byl zřetelně odlišný“ (viz usnesení sp. zn. I. ÚS 2822/16). Pokud je mezi příjmy manželů i po započtení odůvodněných výdajů obou z nich markantní rozdíl, je zřejmé, že v takovém případě nemůže být hmotná a kulturní úroveň účastníků zásadně stejná.
29. V projednávané věci bylo zjištěno, že rozdíl mezi příjmy žalovaného a žalobkyně činí 17 576,14 Kč (22 145,22 Kč + 11 925,92 Kč na straně žalovaného – 16 495 Kč na straně žalobkyně). Polovina z rozdílu příjmů účastníků představuje částku 8 788,07 Kč. Výdaje na domácnost každého z účastníků jsou v zásadě stejné. Nicméně žalovaný měl přeci jen výrazně zvýšené výdaje v souvislosti na splácení dřívějších společných dluhů (200 eur měsíčně což činí cca 5 060 Kč – polovina z toho je 2 530 Kč) a se zařízením své vlastní domácnosti po ukončení soužití účastníků (uvedené zvýšené výdaje zohlednil okresní soud při kalkulaci výše výživného částkou cca 1 200 Kč měsíčně). Okresní soud již nezohlednil další dluhy, které žalovaný převzal bez vědomí manželky po odchodu ze společné domácnosti (splátky úvěru u UniCredit Bank ve výši ve výši 72,30 eur měsíčně a půjčky u společnosti Home Credit). Z uvedeného důvodu okresní soud přiznal okresní soud žalobkyni výživné za dobu od 2. 2. 2024 do 8. 10. 2024 ve výši 5 000 Kč měsíčně, což činí 41 117,90 Kč (28/29 x 5 000 Kč za únor 2024+ 7 x 5 000 Kč za březen až září 2024 + 8/31 x 5 000 Kč za říjen 2024). Ve výpočtu tedy soud zohlednil podíl počtu dní v únoru a říjnu 2024, za něž je výživné přiznáno.
30. Pokud bylo výživné požadováno ve vyšší výši či za další období byla žaloba zamítnuta. Ustanovení § 760 o. z. zaručuje, že pokud se jeden z rozvedených manželů není schopen sám živit a tato jeho neschopnost má původ v manželství, vzniká jeho bývalému manželovi vůči němu v přiměřeném rozsahu vyživovací povinnost. Vždy však platí, že rozvedení manželé by primárně měli být schopni se živit sami a k vyživovací povinnosti rozvedeného manžela by mělo docházet pouze ve výjimečných případech. Výjimečné důvody pro přiznání výživného rozvedené manželce v projednávané věci okresní soud neshledal. Rovněž tak žaloba nebyla důvodná za období předcházející podání žaloby (§ 922 odst. 1 o. z.).
31. O lhůtě k plnění okresní soud rozhodnul podle § 160 o. s. ř. tak, že s ohledem na výši stanovené povinnosti a skutečnost, že žalovaný má další závazky (z předchozích úvěrů), stanovil splnění

povinnosti ve splátkách, jejichž výše byla stanovena tak, aby k zaplacení došlo přibližně do jednoho roku.

32. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 a 3 o. s. ř., když míra úspěchu účastníků je srovnatelná a výše určeného výživného závisela do značné míry na úvaze soudu. Účastníci nadto náhradu nákladů nepožadovali.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Mostě. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nebude-li plněno dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí soudu, lze se jeho splnění domáhat návrhem na nucený výkon rozhodnutí dle příslušných ustanovení občanského soudního řádu a řádu exekučního, zákona č. 120/2001 Sb.

Most 27. listopadu 2024

Mgr. Jana Benešová v. r.
samosoudkyně